

mevrouw trachtte te glimlachen, „ik ben nieuwsgierig en . . . ongerust!”

„Ik zal uw geduld niet langer op de proef stellen, moeder, en maar dadelijk met de deur in huis vallen. Meta heeft het weer geraden. Ik ben van plan te trouwen.”

„Trou . . . wen . . . en met wie? Ken ik ze?”

„Nee, volstrekt niet! 't Doet er ook weinig toe; ik ben van plan een vrouw te nemen voor mijzelf en voor niemand anders. Ik vraag u niet haar te ontvangen, ik wil haar ook niet presenteeran aan mijn zusters en overige familie, volstrekt niet. Ik heb mijn redenen haar te trouwen en ik kom uw toestemming vragen voor de wet, anders niet.”

„O God . . . daar heb je 't! Henri had 't mij altijd voorspeld, wat zal hij nu zeggen. Zeker iets, waarmee hij niet durft voor den dag komen. Een vrouw, die je noch aan je moeder, noch aan je zusters durft voorstellen . . .”

„Durven is 't woord niet! Ik bid u, agiteer u toch zoo niet, dan kan ik niet voortgaan. Waarom zou ik 't niet durven? Volgens mijn begrippen is zij een meisje als elk ander.”

„Maar volgens de mijne, volgens de onze is zij 't zeker niet, stellig onder onzen stand. Wat is 't dan toch? Zeg het mij gauw? Een meid, een model?”

„Toevallig geen van beiden.”

„Maar toch van minne afkomst, is zij fatsoenlijk ten minste?”

„Fatsoenlijk! Natuurlijk, anders hoefde ik haar niet te trouwen. Zij is te fatsoenlijk om mij haar hoofd tot model te leenen.”

„Waar komt ze dan van daan?”

„Beloof u mij kalm te blijven.”

„Is dat noodig? o God, o God.”

„Begint u nu al! Laat mij toch zelf beslissen over mijn leven. Ik vind het noodig, waarom, dat doet er niet toe, dat meisje te trouwen; wat heeft een ander er mee te maken?”

„Een ander, je eigen moeder!”

„Mijn moeder evenmin als een ander, heeft het recht zich te bemoeien met de beslissing die ik neem over mijn leven. 't Is mijn leven, *ik* moet het leven, 't is mijn vrouw, *ik* moet haar trouwen.”

„O die principes, Henri had gelijk . . . maar zeg me ten minste, waar haal je haar dan van daan, waar heb je kennis met haar gemaakt?”

„Ik haal haar niet ver van hier, uit de Jordaan, en kennis heb ik met haar gemaakt in Duinwijk. Wil u nadere inlichtingen, vraag ze oom, hij kent haar misschien beter dan ik!”

Mevrouw van Haeren begon hard te schreien; Frank zag haar aan, hij werd vreemd te moede; alles wat hij deed, dacht en sprak was volgens een vooruit beraamd plan, volgens zijn opvatting van het leven. 't Was nu voor 't eerst dat deze opvatting met die van een ander in botsing kwam en dat 't hem niet onverschillig liet, verwonderde hem min of meer.

„Mama, ik begrijp niet, waarom u dat zoo vreeselijk vindt. 't Zijn immers